

La crisi dels oficis

Text > TEIA BASTONS

Il·lustració > IVÁN GARCÍA

«**B**usquem un instal·lador-muntador de cuines i banys.» És la crida per trobar personal que fa a través de les xarxes socials un negoci d'Olot, però amb oficines a altres poblacions gironines. Però no se'n surt. O sí que se'n surt, però després de dedicar molt de temps i molts esforços per trobar perfils que s'adeqüin al que busca. El mateix passa en el sector de l'hostaleria, que pateix per falta de cambrers, o en el sector metal·lúrgic, que a les comarques gironines es calcula que necessita prop de quatre-cents treballadors. La represa de l'activitat econòmica després de la sotragada provocada per la pandèmia ha ressuscitat vells fantasmes en el mercat laboral gironí, ha tornat a posar de manifest unes mancances que no són d'ara, sinó que venen de molt lluny. Ja fa prop de trenta anys Josep Argelaguet, el president del que en aquell moment es deia Federació d'Empresaris Metal·lúrgics de Girona, Fegmetall, no es cansava d'advertir de la falta de personal que patia el sector. No hi havia torners, ni fresadors, ni matricers. En definitiva, venia a dir que no hi havia personal que sabés un ofici, fos el de mecànic, de torner, de paleta, de fuster o de cambrer. Sí, també el de cambrer, perquè per ser-ho, també es necessita ofici.

Ara, trenta anys després, som allà mateix. Amb la mateixa manca de personal especialitzat, amb les mateixes queixes per falta de previsió, amb les mateixes promeses d'adequar els estudis a les necessitats laborals, i sense que hagi canviat gairebé res. Uns ho atribueixen al desinterès dels joves per determinats oficis. I és veritat que la nostra societat no ha ajudat gens a reivindicar els oficis, més aviat tot el contrari. Els esforços s'han centrat a facilitar que tothom pugui accedir a la universitat i s'hi han abocat diners, i ara en paguem les conseqüències amb els problemes per trobar un fuster o un lampista. Altres atribueixen la falta d'especialistes als moviments que ha provocat la pandèmia en l'àmbit laboral. Per exemple, en el sector de l'hostaleria, a causa dels mesos de clausura, molt personal va passar a altres sectors.

I després hi ha qui ho atribueix a les pèssimes condicions laborals de determinats oficis i en determinats àmbits. El que sostenen és que

amb bons sous i bons horaris no farien falta, per exemple, cambrers. Segurament la crisi que pateixen els oficis és una combinació de tots aquests elements. I mentrestant, amb tanta demanda, els pocs joves que opten per la via d'aprendre'n un, troben feina fins i tot abans d'acabar la formació, sigui a través d'un curs formatiu o de la que han optat per oferir les mateixes empreses necessitades. I això tampoc és bo.

En moments com els actuals, quan encara arrosseguem els estralls que ha provocat la COVID-19 en el mercat laboral, pot semblar que trobar feina tan ràpid és com si hagués tocat la loteria, però cal anar amb compte amb els excessos d'eufòria. La formació sempre serà un plus, per afrontar tant les èpoques de vaques grasses com les de vaques primes. No podem permetre que els joves s'enlluernin amb la perspectiva d'un sou i una feina abans d'hora, abans de tenir prou ofici.

Atur, malgrat tot

La falta de mà d'obra per cobrir determinats llocs de treball no significa ni de bon tros que les dades de l'ocupació siguin més bones. La taxa d'atur de les comarques gironines se situa al voltant del 14 %, la més alta de Catalunya, amb més de cinquanta mil persones sense feina. I aquesta manca de feina afecta especialment els més joves.

Els esforços s'han centrat a facilitar que tothom pugui accedir a la universitat i s'hi han abocat diners, i ara en paguem les conseqüències amb els problemes per trobar un fuster o un lampista